

[Svend Auken]

denne sal, men hvordan forholder det sig konkret med den opfattelse, som hr. Steenholdt og hr. Breckmann har givet udtryk for? Vi ved fra års positivt samarbejde med atasut og hr. Steenholdt, at dette parti ønsker på lige fod at være med her i folketinget, men ofte har foretrukket ikke at være tungen på vægtskålen i almindelige politiske spørgsmål. Og folkeflokkene har under valgkampen gjort et stort nummer ud af, at man ikke ønsker at blande sig i dansk politik. En af partiets hovedanker mod det færøske socialdemokrati og sambandspartiet under valgkampen var netop, at disse partier i modsætning – forstod man – til folkeflokkene allierede sig med danske partier.

Jeg har siden forstået, at hr. Breckmann ikke vil være med til at vælte Schlüterregeringen – ulysten mod socialismen er større end uviljen mod Danmark – men herfra og så til at blande sig i alle indre politiske danske anliggender er der vel et spring, hvis det overhovedet skal være mening i det, hr. Breckmann har sagt op til dette valg. Kan hr. Breckmanns stemme bruges til at presse 600 mill. kr. yderligere ud af kommunerne, til at fastsætte lønnen for de unge på omskoling, til at dreje de danske tobaks- og spiritusafgifter endnu en tand – for blot at nævne nogle helt tilfældige eksempler? Nej vel?

Regeringen har sagt nej til samarbejde med socialdemokratiet. Venstres stærke mand, hr. Ivar Hansen, fik alligevel ret: bygge på fremskridtspartiet eller leve usikkert fra krise til krise.

Det flertal, der i dag stemmer finansloven hjem, er ikke noget arbejdsflertal i det daglige, fremskridtspartiet er stadig ikke på plads, og regeringen vil ikke noget med socialdemokratiet. Jo, fraser. Fraser, honning og smukke ord tror jeg ikke vi vil mangle i fremtiden. Men realiteter! Hele den politiske situation er uklar, og regeringen har kun sin egen stædighed, sin egen halsstarrighed at takke for denne situation. Vi har tilladt os i vort bidrag til finansudvalgets tillægsbetænkning at kalde den parlamentariske situation for uafklaret. Det må vel siges at være et mildt udtryk.

Når socialdemokratiet ikke kan stemme for finansloven, hænger det sammen med den manglende imødekommenhed over for vore synspunkter efter den kaotiske situation, der opstod i efteråret med regeringens støtte-

partis nej til at stemme for den finanslov, man selv havde været med til at forhandle.

Jeg forstår, at vi har synske medlemmer i denne sal. Hr. Gammelgaard har over Ritzau, inden min tale overhovedet har været holdt, udsendt en meddelelse, der siger, at der ikke er noget at sige til, at hr. Svend Auken skal bruge mange ord for at forsvare det socialdemokratiske standpunkt til finansloven. Jeg kan rolig sige til hr. Gammelgaard, at jeg agter ikke at bruge mange ord på dette. Jeg mener, at det er fuldstændig klart. Vi sagde inden valget, at den kaotiske situation, der var opstået, kunne klares med imødekommenhed fra regeringens side. Vi sagde under valgkampen, at vi gik ud fra, at efter valget ville man lytte til os, ville man vise os imødekommenhed, og enhver ved, at det ikke har været tilfældet.

Allerede i december sagde vi, at regeringen burde forhandle med os og vise lydhørhed over for vores synspunkter om ungdomsgaranti og social genopretning for de svageste grupper.

Som bekendt nægtede statsministeren at forhandle med socialdemokratiet, fordi han ønskede – efter vor opfattelse – at bruge den opståede situation til at få et valg. Det var efter vor opfattelse ikke klogt, og det har skabt mange vanskeligheder.

Endnu mere uklogt var det imidlertid, at statsministeren og hans regering også efter valget nægtede at indgå en realistisk aftale med socialdemokratiet. Først ventede man 4 uger, inden de egentlige forhandlinger kunne begynde. Derefter fremkom man med en ungdomspakke, hvis løse konturer selv undervisningsministerens meget optimistiske talberegninger ikke kunne tilsløre, og som er helt utilstrækkelig i forhold til ungdommens problemer. Så sagde man nej til at forhandle om det mindstemål af social retfærdighed, der lå i kravene om ophævelse af fattigdomsparagraffen og karensdagen samt en gennemførelse af en almindelig regulering af alle efterløns- og dagpengesatser. Og endelig afslog man at fjerne nedskæringerne på finansloven på ungdomsindsatsen og afslog en principbeslutning om en landsdækkende ungdomsgaranti. Selv da socialdemokratiet foreslog et minimum, et minimum af genopretning på dagpengeområdet – så i alt fald alle dagpenge- og efterlønsmodtagere under den maksimale sats kunne få en øjeblikkelig